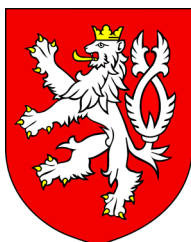

UOHSX00A9WI1

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R30/2017/IN-19367/2017/310

Brno 30. června 2017

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-V0016/2017/IN-02631/2017/440/IŠi ze dne 27. 1. 2017 ve věci žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podala žadatel, [REDACTED] jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-V0016/2017/IN-02631/2017/440/IŠi ze dne 27. 1. 2017 dle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, spojení s § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“) vydal dne 27. 1. 2017 rozhodnutí č. j. ÚOHS-V0016/2017/IN-02631/2017/440/IŠi (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým odmítl žádost [REDAKCE] (dále též „**žadatel**“), o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**zákon o svobodném přístupu k informacím**“), jejímž předmětem bylo poskytnutí „*nepravomocného rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydaného podle ustanovení § 19a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, kterým byla městu Bílina uložena pokuta ve výši 275.000,- Kč za obecně závaznou vyhlášku, kterou toto město regulovalo provozování hazardních her na svém území*“.
2. Poskytnutí informací odmítl Úřad z důvodu podle ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se dle jeho názoru jedná o informaci, na kterou se citovaný zákon nevztahuje.

II. Rozklad

3. Žadatel podal proti napadenému rozhodnutí dne 8. 2. 2017 včasný rozklad, v rámci kterého uplatnil dále uvedené námitky.
4. Žadatel v první řadě odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně (dále též „**Krajský soud**“) ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 55/2013-50, který dle názoru žadatele bez dalšího skutkově i právně přílehlá na jím podanou žádost, a nic na tom nemění ani skutečnost, že se věc projednávána před Krajským soudem týkala rozhodnutí vydaného v souvislosti s dohledem nad dodržováním pravidel pro zadávání veřejných zakázek a nikoli v režimu zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „**ZOHS**“), neboť právní úprava obsažená v příslušných právních předpisech¹ vykazuje jen nepatrné rozdíly.
5. Dále žadatel poukazuje na to, že na výše uvedený rozsudek odkazoval již ve své žádosti, a prvostupňový orgán se s touto argumentací nijak nevypořádal. Z toho důvodu je napadené rozhodnutí podle žadatele nepřezkoumatelné.
6. Napadené rozhodnutí žadatel v rozkladu rovněž označil jako nezákonné, a to s ohledem na existenci judikatury Nejvyššího správního soudu ve věci poskytování nepravomocných rozhodnutí Úřadu ve věcech dohledu nad zadáváním veřejných zakázek. Žadatel uvádí, že pokud Úřad odmítl žádost o poskytnutí nepravomocného rozhodnutí jen proto, že sám má povinnost plošně uveřejňovat svá pravomocná rozhodnutí, postupoval v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a ustálenou judikaturou správních soudů.

---

¹ Jde o právní úpravu obsaženou v ust. § 20 ZOHS a ust. § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění tehdy účinných předpisů.

Petit rozkladu

7. Na základě výše uvedeného žadatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí předseda Úřadu dle ust. § 152 odst. 5 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zrušil.

III. Řízení o rozkladu

8. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**správní řád**“), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
9. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

10. Žadatel v první řadě namítá, že důvod odmítnutí poskytnutí informace je v přímém rozporu s judikaturou Krajského soudu a Nejvyššího správního soudu.
11. Žadatelem citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 55/2013-50 (dále též „**rozsudek KS**“), a rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 66/2015-30 (dále též „**rozsudek NSS**“), zcela jistě odmítá argumentaci Úřadu při neposkytnutí nepravomocných rozhodnutí Úřadu vydaných v oblasti veřejných zakázek z důvodu aplikace ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ust. § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění tehdy účinných předpisů (dále též „**ZVZ**“). V posuzovaném případě však Úřad postupoval dle odlišné zákonné úpravy, a to dle ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ust. § 20 odst. 1 písm. c) ZOHS. A ačkoli je dikce zákonných ustanovení v obou případech obdobná, nelze bez dalšího rozsudek KS ani rozsudek NSS na posuzovaný případ vztáhnout, ačkoli je žadatel přesvědčen o opaku.
12. Režim poskytování správních rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek je velmi odlišný od poskytování správních rozhodnutí v dalších oblastech, nad kterými Úřad dozoruje, tedy především v oblasti hospodářské soutěže a významné tržní síly. Lze pochopit názor správních soudů na poskytování nepravomocných rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek, v oblastech ochrany hospodářské soutěže a významné tržní síly je však situace odlišná. V situaci, kdy je vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo včas napadeno rozkladem a probíhá o něm řízení v druhém stupni, není možné takové prvostupňové rozhodnutí poskytnout třetí osobě, neboť je riziko, že by rozhodnutí mohlo být třetí osobou zneužito proti účastníku daného řízení. Všechny poskytnuté informace Úřad rovněž zveřejňuje na svých internetových stránkách, nejedná se tedy pouze o poskytnutí informace žadateli, ale i široké veřejnosti, která internetové stránky Úřadu navštěvuje. Proto zvláště v době, kdy probíhá řízení o rozkladu a kdy není jistý další osud prvostupňového rozhodnutí, by mohlo účastníku řízení zveřejnění prvostupňového rozhodnutí výrazně uškodit.

13. Zároveň Úřad v současné době neeviduje žádné řízení či rozsudek správních soudů v otázce poskytování nepravomocných rozhodnutí vyvracející právní názor Úřadu v oblasti jiné než veřejných zakázek, nemůže tedy mechanicky aplikovat taková rozhodnutí správních soudů i v jiných oblastech, které jsou od agendy veřejných zakázek velmi odlišné.
14. Na tomto místě musím poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, sp. zn. 1 As 28/2010, kde je traktován závěr, že je v zásadě možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem. Dle Nejvyššího správního soudu „... je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy. [...] V zásadě je možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem. ...“
15. I komentářová literatura² popisuje neposkytnutí informací z důvodů, které ze zvláštních zákonů vyplývají, a konstatuje, že výčet důvodů pro odmítnutí žádosti není vyčerpávající, ale je možné, aby byl rozšířen jiným zvláštním zákonem, přičemž uvádí i příklady modifikace právními normami různých zákonů, které jsou pojímány za zvláštní zákonné důvody. Tyto zákony obvykle upravují odlišnou věcnou oblast, která s poskytováním informací sama o sobě nesouvisí (zde oblast hospodářské soutěže), ale je do nich zapojeno ustanovení o poskytování informací (zde § 20 ZOHS). Ustanovení, ve kterých jsou zakotveny tyto odchylky od zákona o svobodném přístupu k informacím, se pak použijí přednostně v rozsahu, kde upravují odchylky od zákona o svobodném přístupu k informacím.³
16. Úřad si je vědom, že při vyřizování žádostí má obecně postupovat dle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak při poskytování požadovaných správních rozhodnutí musí respektovat podmínky a omezení obsažené v § 20 ZOHS. V tomto smyslu je třeba ustanovení § 20 ZOHS vnímat jako doplnění zákona o svobodném přístupu k informacím. Takový postup potvrzuje rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu, viz rozsudek ze dne 22. 7. 2005, sp. zn. 5 As 7/2004. Nejvyšší správní soud dovodil, že právo na poskytnutí informací není absolutní, ale může být omezeno, přičemž takové omezení musí být založeno zákonem. V posuzované věci je omezení práva na informace (žádost o rozhodnutí Úřadu) provedeno v § 20 ZOHS, tedy podmínka, aby šlo o zákonné omezení, je splněna. Úřad nejen, že označil konkrétní zákonnou překážku omezení přístupu k informacím, ale současně ve vztahu k ní i řádně odůvodnil své závěry.
17. Skutečnost, že je Úřadu zákonem stanovena povinnost zveřejňovat svá pravomocná rozhodnutí podle ZOHS na své internetové adrese, nebrání tomu, aby si o poskytnutí

² FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 759

³ Srov. i KORBEL, F. a kol.: Právo na informace. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Zákon o právu na informace o životním prostředí. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Linde, 2005, str. 78.

pravomocného rozhodnutí zažádal sám jednotlivec v rámci postupu dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedenou povinností je však ze zákona zajištěna informovanost veřejnosti v oblasti týkající se ochrany hospodářské soutěže. Právo na informace je tak i posíleno, aby byla důrazněji zajištěna kontrola veřejné správy, neboť rozhodnutí Úřadu jsou dostupná všem, tedy mnohem většímu okruhu osob, než jaké by se s tím mohly seznámit při vyřízení individuálních žádostí o informace.

18. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008 „*smyslem práva na informace je kontrola činnosti veřejné správy. Zákonnost při výkonu veřejné správy právní řád garantuje systémem záruk, právních prostředků určených k zabezpečení dodržování právních norem. Cílem kontroly veřejné správy je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení dodržování zákonnosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonnosti navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy.*“ Lze tedy uzavřít, že veřejná kontrola veřejné správy je naopak v oblasti hospodářské soutěže posílena ze zákona stanovenou povinností zveřejňovat pravomocná rozhodnutí, aniž by o ně museli jednotlivci individuálně žádat.

V. Závěr

19. Na základě výše uvedeného shrnuji své závěry. Úřad dostatečným způsobem zjistil a v napadeném rozhodnutí odůvodnil neposkytnutí informací, a to z důvodu dle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 20 odst. 1 písm. c) ZOHS. Žadatel pak v rámci rozkladu nepřednesl žádné námitky, které by mohly závěry Úřadu uvedené v napadeném rozhodnutí zpochybnit.
20. Z těchto důvodů mám za to, že závěry správního orgánu prvního stupně jsou správné a odpovídají jak úpravě v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tak pojetí práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Tyto své závěry Úřad také řádně a dostatečně odůvodnil. Proto mi nezbylo než rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

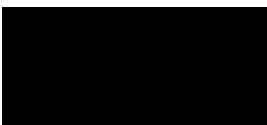
POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy